

Miért jó, ha fáj?

Sokáig nem értettem: hogyan lehet ajándék a fájdalom? De minden valóságos vált előttem, amikor tanulmányozni kezdtém *Ravasz László* eről szóló ígértetését. Azt állította meg, hogy a Szentírás egyik legfontosabb része 1Pt 2,18–25: „*A cseledek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is*” (Károli-fordítás) Ez az ige a rabszolgákhoz szól, akiket akkor észre sem vettek. A rabszolga gazdájának tulajdona volt, tárgy; a gazda eladhatta, megölhette, vagy akár fel is szabadíthatta. Az volt a nagyobb úr, aki kegyetlenebb volt a másiknál.

A kereszténység tehát felfedezte a szenvedő rabszolgák roppant birodalmát. Meglátta a tőrés életalakító erejét: ha jól cselekedve, mintegy Isten kedvéért tüрок, egy új világ szépsége és dicsősége bontakozik ki előttem.

A másokért való szenvedés a legnagyobb és legszentebb szolgálata. Közösséget teremt, s a legnagyobb győzelmet jelenti, amelyet az ember ellen-ségei felett és a világ felett arathat.

Az említett ígék szerint a szenvedés ajándék, és nekem éppen erre az ajándékra van szükségem. A baj az, hogy nem elég öntudatos, nem elég állhatatos bennem az a szeretet, amely mindent elhordoz, mindent elfedez, mindent eltűr, mindent remél, és soha el nem fogy.

Nagy hibám, hogy nem ismerem fel azokat, akik éréttünk szenvednek, mert nem értem a szenvedés néma nyelvét. Az a munkás, aki szombat este heti keresményét megissza, részegen megy haza, megveri feleségét, sarokba vágja megremült gyermekét, nem érti meg a szenvedés néma nyelvét, nem érti meg a hitvesének és

gyermekének nyomorúságából fel-törő jajkiáltást. A gazdagok, a jómó-dúak sem értik meg az éhezők, haj-léktalanok néma nyelvét, s nem kér-dezik: mi fáj nektek, segíthetünk-e rajtatok?

Nagyobb baj, hogy saját magamon sem veszem észre lelkeim elnyomo-rodását. Gyógyulás után sír a lelkeim bűneim miatt; olyan vagyok, mint az agyonterhelt igavonó állat: már alig

birom a következő lépést, összeroka-dok, ha valaki nem veszi le vállam-ról a terhet. Nekem szükségem van valakire, aki pástorom lesz, sebeimet gyógyítja, terheimet leveszi a vállam-ról, mert mi hasznom van abból, ha tovább robotolok a szörnyű malom-ban, s egyszer összeesem az irtózato-napszamban?

Ki az a valaki, aki megtehetné ezt velem? Az, aki szenvedett értem: Jézus Krisztus. S hogy ezt megtehes-s, leszállt örök dicsőségéből, és magára vette a földi testet, egyenlő-

vé lett mindenben mivelünk, kivéve a bűnt, hogy szolgálhasson nekem, és szenvedhesen értem.

Amikor ezeket olvastam, megér-tettem kereszténységünk legmélyebb titkát: Krisztus, Isten egyszülött Fia, a Szentháromság második személye a teremtséssel is nagyobb munkára vállalkozott. Leszállt a földre, testté lett, hozzánk mindenben hasonló emberré. Közöttünk élte életét, s

előtte térdre borultak. Akik arcul ütötték, maguk közül kivették, ki-rállyá koronázták. Az ő sebei meg-gyógyítanak, bűneimet lerakhatom keresztjénél, gondjaimat őreá vethe-m, s félelmemet eloszlatja királyi segítsége.

S mindezt szenvedéssel hajtotta végre. Azzal, hogy bűneimet magá-ra vette, fölvitte a keresztfára. Azzal, hogy ártatlan sebeinek a mélységei-be éppen úgy belefoglalt engemet is, mint ahogy belefoglalt a keresztben mondott könyörgésébe, és belefog-lalt főpapi imádságába.

Szenvedése a legnagyobb ajándék számomra, amelyet Isten adott nekem, a bűnös embernek. Szenved-tett értem, s ezáltal én olyan gazdag-gá lettem, hogy én is ajándékok ad-hatok: szenvedhetek másokért. Krisz-tus mintát adott nekem azzal, hogy szenvedett értem, ezzel példát adott számomra: hogyan kövessem őt. A magam erejéből én ezt nem tehe-tem meg, de az ő segítsége által igen.

A Krisztussal együtt szenvedni: ál-do-zat és áldozó lehetek egy személyben.

Megértettem teljes mélységében ezt az ígét: „*Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja az ő barátaiért.*” (Jn 15,13)

Ezért boldogan énekelem: „Imá-dom azt a nagy szerelmet, / Jézusba' mely felém hajolt, / Magam rábízom, mint a gyermek, / Kit férget, engem felkarolt, / Vágyom, magamnak mit se várva, / Merülni e szeretetárbá. // Akit bírom kell, az magad vagy, / Érzem, csak érted élhetek. / Mit az egész világ nem adhat, / Nyugtót tebenned érhetek. / Itt gyönyörűség vár, tudom jól, / Követek hát, amerre vonzol.” (354. Hallelujah-ének, 1. és 3. v.)

■ SZENCZI LÁSZLÓ

HETI ÚTRAVALÓ

Jézus Krisztus mondja: „*En vagyok a jó pástor. Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. En örök életet adok nekik.*” (Jn 10,11a,27–28a)

Húsvét ünnepe után a 2. héten az Út-mutató reggeli s heti igéi a pástorokat élő gyülekezetek képét látatják, ahol az élő Krisztus jó pástorként a halálból örök életre vezeti nyáját. „*Az Úr az én pástorom, nem szükkölököm.*” (GyL 683) „*Krisztus meghalt mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.*” (2Kor 5,15; LK) Isten választott népe mindenért és mindenkor őt dicsóíti, mert *Misericordia Domini* – „*Az Úr szeretetével tele van a föld.*” (Zsolt 33,5b) Önkijelentésében Jézus a vele való benső közösség titkáról szól: „*En vagyok a jó pástor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem... és én életemet adom a juhokért.*” (Jn 10,14–15) Luther vallja: „*De ó jón, ó keres, s ó talál meg! Igé-jével, szépségeivel visszavisz nyájához, a keresztény egyházhoz. Érted adja életét, s meg is tart az igaz ösvényen, hogy többé el ne tévelyedj!*” Péter az Úr szenvedő szolgálójáról tanítja: ó ártatlan bárányként bűneim miatt bűnhődöm a keresztben (lásd Ézs 53,5–7); ti, *az ő sebeit által gyógyultatok meg. Mert ő bűneink voltak, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pástorához és gondviselőjéhez.*” (1Pt 2,24–25) Mózes új vezetőt kért maga helyett, „*hogy ne legyen az Úr közössége olyan, mint a juhok, melyeknek nincsen pástora.*” S az Isten parancsa szerint „*maga mellé vette Józsuét... ráterítte a kezét, és beiktatta tisztébe.*” (4Móz 27,17.22.23) És Pál apostolként az evangélium hirdetésén fáradozva, halálra szánt gladiátorként küzd: „*Mi boldok vagyok Krisztusért (...)* szinte a világ söpredékévé lettünk, és mindenki szeméjtévé mind ez ideig.” (1Kor 4,10.13) Jézus főpapi imájában értünk könyörgő: „*azokért is, akik az ő szavakra hisznek én-bennem; hogy mindnyáján egyek legyenek.*” Ez utolsó kérése: „*Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet...*” (Jn 17,20–21.24) S Pál hirdeti: az Úr kegyelmi ajándéka minden szolgálati lehetőség a gyülekezetben, mert ő „*adott*” „*nemelyeket apostolokul, másokat prófétákkul, ismét másokat evangélistákkul vagy pástorokul és tanítókkul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére*” (Ef 4,11–12). Az utolsó vacsora után Jézus az Olajfák hegényen mondta: „*Mindnyáján megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: »Megverem a pástort, és elszélednek a nyáj juhai.« De miután fel-támadtam...*” (Mt 26,31–32; lásd Jek 13,7) Nekünk élnünk lehet Jézusért, és hirdethetjük a húsvéti örömhírt, tudván, a jó pástor hazavezeti övét: „*Az én Atyám házában sok hajlék van... ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket...*” Ezt az ígétét mindenkinél hallania kell: „*En vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam.*” (Jn 14,2.6) „*Kitárják a gyöngykaput. / Jézus nyája hazajut. / Jézus nyomán örök égi fénybe visz az út.*” (EÉ 542,3)

■ GARAI ANDRÁS

Eleven hűség

Beszélgetés Büky Anna íróval

► **Április 26-án, vasárnap délután 2 órakor – Tar Zita és Tüzes Marcell** *Sámuel* orgonaművészek közreműködésével – jótékonyági hangversenyre kerül sor Vadosfán, a nemrégiben megújult patinás „evangelikus katedrálisban”. A szomszédos Magyarkeresztúr templomának felújítását támogató koncert egyik szervezőjét, az *Evangelikus Élet* olvasói számára sem ismeretlen Büky Anna íróat a felújításért tett lépések eddigi eredményeiről, illetve további személyes terveiről kérdeztük.

– Örömmel számolhatok be arról, hogy tavaly ősszel megkezdett gyűjtésünkhez eddig több mint hatvanan csatlakoztak, közel másfél millió forintot adományozva. Az *Ángyán Csilla* fazekasművész által – ajándék-képpen – elkészült keresztelomé-nedence pedig – ha szabad így mondanom – már „használatba is került”. Néhány hete ugyanis megtörtént az első keresztelő a magyarkeresztúri templomban, amelynek megszépülé-séért most fiatal orgonisták közremű-ködésével remélünk további ado-mányokat a tavaszi koncerttől.

A munka azért is halad gördülé-kenyen, mert a koordinátor – *Mihácsi Lajos* lelkész – fáradhatatlan szemé-lyiségnek tűnik. A kései és a hajnali órákban egyaránt elérhető, és soha nem mond nemet egy újabb ötletre. De elismerés illeti a körzet mind a hét falvának evangélikus közösségét is, hiszen egy emberként támogatják a „projektet”.

– *Feltételezem, hogy gyülekezeté-ben, a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközségben is volt már, aki rá-kérdezett: mi készítette a fővárostól tá-voli település evangélikus hajlékának támogatására?*...

– Családom apai ágon evangélikus, Győr-Moson-Sopron megyéből szá-

mazunk. Még jól emlékszem a nyara-ra, melyeket a nagyszüleimnél töltöttem Magyarkeresztúron. Külö-nösen a nagymamának volt fontos, hogy evangélikus hitben nevelkedjek. Később, amikor felköltöztünk Bu-dapestre, már az ő indíttatására kezdtem járni a budahegyvidéki evangé-likusok közé, ott konfirmáltam, majd több évtizedes külföldi tartózkodás után találtam vissza a hegyvidéki gyülekezetbe.

És amilyen különös a sors: egy örök-södési ügy miatti látogatás kapcsán jutottam el újra Magyarkeresztúrra, és lettem figyelmes a kis evangélikus templomra. Amikor egy helybéli kikérdeztem a templom történetéről, akkor tudtam meg, hogy 1966-ban épült, és a nagymamám is aktívan részt vett a felépítésében – még azt is megemlítette az illető: „*Sajnos, nincs rá erőnk, hogy megszervezzük a felújítást.*” Ahogy kimondta ezeket a szavakat, már éreztem, hogy mu-száj lépnem azért, hogy ez a templom régi-új fényben tündökölhessen. Így jutottam el Mihácsi Lajos lelkész-hez... A többi már ismert az olvasók-nak is.

– *Önnek eddig négy könyve és egy fordítása jelent meg, továbbá számtalan cikke világi és egyházi lapok-*

ban. Írói munkásságát is „felülírta” most a magyarkeresztúri projekt?

– Azon írók közé tartozom, akiknek egy könyv megírásához bizonyos illetettségre van szükségük. Ez az illetettség – legalábbis én eddig így éltem át – egy kívülről érkező mo-zzanat indítja el, amely nem hagy nyugodni, és végül általam is formát ölt. Úgy is mondhatnám, egyszerűen csak tavaszt érzem: „*Ez az. Ezt most meg kell írnom.*” Annnyira persze már ismerem magamat, hogy tudom, mindennek az alapja intuíció, tehát nem akaraból írok. Mindehhez hozzátartozik az a kis drámaian hangzó tény, hogy ilyenkor tisztán érzem magamban: „*Nem szabad úgy meghalnom, hogy ezt a témát – a magam lehetőségei szerint – ne dolgozzam fel!*”

– *Aki ismeri eddigi műveit, az tudja, hogy egyikük-másikuk komoly szakmai és közönségisikert ért meg, ugyanakkor nagy váltást is érezhet a témaválasztásában.*

– Alapvetően Isten áldásának te-kintem, ha egy embernek megadatik, hogy az egymást követő életkorokat

– fiatalság, felnőtté, közép- és időskor – mind meg- és átélheti, il-letve ha megvan rá a lehetősége, hogy az ezekből adódó feszültségeket adekvát módon reflektálja. Köny-veim egyetlen közös motívuma az író személye: magától értetődően más irányú volt az érdeklődésem tizenhat évesen és – mondjuk – harminckét évesen...

Most van egy terv a fejemben, kö-zel egy évtizede dédelgetett téma, melynek jelenleg is az elmélyítésén dolgozom. Nagyon hosszú időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy azt érez-em: „*Itt vagyok. Most meg tudom csinálni!*”

Magam részéről az írást, az írás-készséget és az erre való indíttatást egyértelműen Isten ajándékának te-kintem. S noha tudom, hogy nekem már csak a munka része marad (*nevet*) – sokszor inamba száll a bátor-ságom, hogy miért pont én legyek az eszköz... Ilyenkor alázatot és nagy-gon nagy hálát érzek magamban, hogy Isten megengedi, hogy azzal fog-lalkozzam, amit leginkább szeretek. ■ E. É.